

Szerkesztői iroda:
Kassa, kovácsutca 15. sz.
Ez a lap szellemi részét illető közlemények küldendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.
Csak bérmentes leveleket fogadjunk el.
Semmit sem közlünk, ha nem tudjuk, kitől jön.

SZINÉSZETI KÖZLÖNY

A vidéki színészet érdekeit képviselő hetilap.
Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő: **Báthory Románcsik Mihály.**

Kiadóhivatal:
Kassa, kovácsutca 15. sz.
Ez a lap az előfizetési díjakat küldendő.
Előfizetési feltételek:
Egész évre... 6 frt — kr.
Fél évre... 3 frt — kr.
Negyed évre... 1 frt 50 kr.
Két hónapra... 1 frt — kr.
Egy hónapra... 50 kr.
Egy szám ára 15 kr.
Előfizetések bármely naptól elfogadhatók.
Nyílt-tér soronként 15 kr. A nyílttéri díjak előre fizetendők.

T. olvasóinkhoz.

Lapunk mai száma utolsó ez évben, s e számunkkal bezárjuk az ötödik évfolyamot. *Öt esztendő* nagy idő egy oly színi-szaklap életében, melynek ugyancsak nehéz harcokat kellett vívni a létért, s mely még most sem, — egy félévét után sem — áll ott, hogy róla elmondhatók azt, miszerint jövője biztosítva van.

Nyugodt önértékeléssel tekintünk vissza lapunk öt éves küzdelemteljes múltjára, mert érezzük, megtettük kötelességünket s a „Színészeti Közlöny“ eddigi létezésével hasznára vált a vidéki színészetnek. A számtalan életre való indítványok, javaslatok, melyek vidéki színészetünk rendezésére vonatkozólag lapunk hasábjain megjelentek, nem hangzottak el eredménytelenül. Olvasóink emlékezhetnek reá, mily üdvös eszmécsere folyt lapunkban a *színházterület* ügyében, a *központi iroda* felállítására, a *nyugdíj-tervezet*, a *színházi törvények*, és a *fejedelmi szabályok* megalkotása érdekében. Működésünk nyitott könyv; a ki átlapozza lapunknak öt évfolyamát, az meggyőződhetik belőle tevékenységünkről, melyet a vidéki színészet érdekében kifejtettünk.

A szerződésdíj nélküli közvetítése által bebizonyítottuk, hogy mi öt év alatt nem csupán a saját érdekeinket tartottuk szem előtt és mégis éj-napi fáradozásaink mellett, *tetemes anyagi áldozatot* is kellett hoznunk. Bizony nagy küzdelemünkbe került a *pontatlan befizetések miatt*, a „Színészeti Közlöny“ t öt évig fentartani, kivált ha megmondjuk, hogy mi kizárólag *csak az előfizetésekre* voltunk utalva.

Es most beszéljenek a számok. A kivívott szellemi sikereken kívül, még egy igen hasznos *anyagi* szolgáltatást is tettünk, nevezetesen: lapunk *fennállása* — 1879. év — óta, a szerződésdíj közvetítése után, a szokásos ügynöki díjszázalékot számítva, egész a mai napig, — tehát öt év alatt, — **4147 frt 50 kr.** hasznunk lett volna csupán a *szerződésdíj* után részint a tagoktól, részint a sziniszagatóktól, ha nem minden díj nélkül eszközöltünk volna a szerződésdíjeket. Igen, hasznunk lett volna, és most van? egy nagy *deficitünk*. Fáradozásainkért ez a mi jutalmunk.

Az 1883-ik év folyamán szerződésdíj végett 391 ajánlkozott fordult hozzánk. Elszerződöttünk közlők ez év alatt 226 egyént.

Azt hisszük, az sem lesz érdektelen, ha megemlítjük, hogy a folyó 1883-ik év folyamán minő nagy volt ügyforgalmunk. Kaptunk ez évben összesen: **3623** levelet, elküldtünk pedig levelező lapon, bérmentesen és ajánlottan **4519** levelet.

Szívesen dolgozunk és munkálkodunk a közügy érdekében ezután is, csak arra kérjük a vidéki színészet tagjait, hogy önként is méltányolják törekvésünket.

Végül kérjük az *előfizetéseket* és *laphátralékok* beküldését **január 4-ig**, mert most az év végén nekünk is sok kiadásaink vannak.

A szerkesztőség.

A csörgő-sipkás színészet.

Csörgő sipkát hord manapság a világ; ha Shakespeare élne, megírná az emberiség tragédiáját, mint Madách megírta az egy emberét.

A színpad mindenkor és minden időben a kort tükrözi vissza leginkább s a való művészet, mely a lázas, beteges társadalom állapotának moesáris sarát lerázza lép a színpadra, csak állami vagy meczenási mankók segítségével hirdette az örök szépet, az igazságot, magasztosat; volt hát minden időben helye és módja az isteni költészet és művészetnek nyilatkozni.

Ma már ez sem így van! Meczenások nincsenek, az állam támogatásai pedig nem magas ezíra szolgáltatnak, hanem csak úgy mindig tömve legyen a husos fazék.

Azt mondják: a színpad mulattasson és csak mulattasson, ez kell a gőz és villanyerővel dolgozó modern embernek, a modern Baált szolgáló tömegeknek, kik napéjüket a spekuláció, a számítás, tervelés száraz munkájában töltve, rideg,

lapossá kovácsolják agyvelejüket és az embert jellemző szebb, magasztosabb részt kivétkezve eldobják magukból; a nemesebb fogékonyság minden szálat pókhálóra válnak bennük, a mit aztán az érzékiség csiklandoztató ollója oly könnyedén vagdal össze-vissza.

Hogy is kellene hát a modern embernek ma a színpadon az a költészet, az a művészet, melyet gondolkodással, észbeli tulajdonokkal, tisztultabb és finomabb műérzékkel, figyelemmel szükséges kísérni, mely nem az érzéket, hanem a szellemet emeli föl a sárból az égiekhez, melyhez nem pókhálószerű és petyhüdött idegszálak kellene, s melyeket a csörgő-sipkások csiklandoztató ollója nem metszhet oly könnyen szerteszét? Pedig igazán nincs a modern embernek, mert a magasabb költő-művészet inkább erőt gyarapító mintsem fárasztó; szellem-tisztító az, mely a fenntartásra biztosan elősegít; tehát kevesebb pazarló mint a csörgő-sipkás színészet az ő örökös dinom-dánomjával, mert ma már csak ezt keresik a színpadokon, még pedig a változatosság szellemi takaréka elve nélkül. Hogy nem tudják, hogy nem akarják szép móddal a kettőt kiegyeztetni? Az állami mankókon járó színpadoknak volna ez kötelessége.

A társaság lelkiismerete, a napi sajtó prédikálja ezt olykor-olykor és a tisztultabb érzelmek, a magasabban föl-föl dobanó szívek, a közönség egy kis jobb része, ez a tehetetlen erkölcsi fogalmu közvélemény, csatlakozik is a derék sajtóhoz, ám nem elég szívóssággal, — tün erővel sem — végzi nemes munkáját.

Ha ma az állami mankók is csupán a csörgő-sipkát szolgálják, ugyan mit tegyenek azon nyomorékok, kik mankó nélkül ki vannak dova a színész kopár mezejére, a göröngyös rögökre, a letarolt babért, virágot nem, csak kórot termő végtelen határookra, melyeken ide-oda mászva, a hazában nem találnak hazára?!

Régi nóta, hogy építeni nem tud a magyar, száz és ezer példa bizonyítja már ezt legutóbbszor maga rombolja össze azt a keveset is, amit nagy ügygyel-bajjal teremtett. Ha mikor aztán a külföld nepei fölemelnek egy-egy magyart, bezzeg követel a dicsőség osztalékát, a maga részét is belőle és hymusaival tulakarná kiáltani a művelt világ harmonáit, de hogy fölsegítse, megvédje, magának fölnevelje és megtartsa, arra már se kedve, se kitartó gondja nincsen s inkább idegenekre költi pénzét, pazarolja segítségét, gondolkodását.

Nem esoda, ha a színpad elborult ez állapotban s a tiszta lángok végképp kialudtak és a sötét oltárokról a bachanaliák kénűze lobog sisteregve föl; nem esoda, ha babér helyett kórovál díszíti föl magát s bazsarózsát tűzdel rá kóros-körül, hogy örökké vigyorogjon s kaczaghasson.

Az a kevés, a ki még ott révedez a ponyvás sátorokban, a gyékényes szinfalak közt és zsupfódel alatt, mécsvilágától pislogó színpadokon: erkölcsi erő nélkül borba fojtja búját, megöli tehetségét, eldobja magát a törekvés és kétségbeesve dül az elzülles örvényébe. A többi, a nagyobb rész beáll csatlósnak, húzza és tolja a csörgő-sipka szekerét s hogy minél közelebb jusson a Yocus szekere küllőhöz, érdemeket igyekszik szerezni, leköpi, felrugja az utszelen, az árokban botorkáló szép muzsát, ki koldusbottal kezében vándorog tovább és tovább, hogy valahol megpihenhessen.

E csatlósok, e kóros-bazsarózsás bohócok, mikor nagy ritkán mégis egy-egy lángot gyújtanak a komoly muzsa dicsőségére s nekik csekély rész jut belőle, fintorral rantják össze a szép hatást, röstelkedve huzódznak egy-két szóból álló szerepökben, a hol külön szavok nincsen — derogál nekik a színen megjelenni, habár a költő hozzájuk beszélő részeket adott is a mások szájába, habár ezt ki sem lehet hagyni a műből, pedig a mi kevés mondani valójuk volna, abba is belé sülnék, mint például egyik ilyen nagy képűsködő színészszel történt egyik városban, ki a kártya asztal mellett nőtt fel az ugorkafára és Coriolanusban, mint Titus Lartius nem ment a színe oly jelenetben, melyben a Senatus Consul választ és így mint patricius, mint Senator tehát Titus Lartius is, mert küllő szóra nem irt neki Shakespeare, de hozzá intézeteket igen s a midőn megmagyarázták neki a dolgot,

ez a színész tréfás malicziával ily szókkal dobálódzott: „Titus Lartius hirtelen beteggé lön és elmaradt a Consul választás aktusától“, bár erre a következő jelenésben rögtön igen jó egészségből már ismét részt vett az előadásban, mert ekkor egy szó szerepe is volt.

Másnap ez a nagyképködő Gitus, egy ostoba operetben egy szó nélkül végig karrikizott egy olyan szerepet, melyben örökre alszik, egy csomó szöveg köteggel jár-kegel a színen utalván és ez sem derogált neki, harmadnapon pedig Grittiben néhány szóból álló szerepét sem bírta elmondani, egyik jelenetbe teljesen beléült.

Egy másik, ugyancsak Coriolanusban, a 2-ik polgárt játszván, de csak makogva tudott valamit mondani, avval a furfanggal bujt ki a közös szöveg jelenésekből, hogy mert nincsen a 2-ik polgar külön megemlitve a jelenésben, hanem általános „polgárok“ emlittetnek, hát képzelje a közönség azt, hogy a 2-ik polgar kibékült Coriolanusval és nem számúzi őt, következképpen ezeken a jelenésben nincs a színen, otthon maradt s így ő bizony nem is fog megjelenni, ha Shakespeare nem irt neki extra beszédet. — Tragédiákban is extravurstot kíván. mert az örökös bohózkodásban hanzvursthoz szokott a kórusokban!

Molnár György.

Az 1883-ik év halottai.

Itt közöljük azok neveit, kik 1883-ban elhunytak. Kis s Lajosné szül. Hennig Hermin, a budapesti nemzeti színház kardaloknöje nyitotta meg a sort. Meghalt jan. 13-án, 35 éves korában. — De é s y János veterán színész, ki 50 érig működött a színpályán, jan. 8-án, életének 70-ik évében. — Vidi Varga Lajos, a debreczeni színház nyugdíjintézetének elnöke jan. 20-án, 72-ik évében. — Szakallné Eichner Anna, ismert tehetséges színésznő febr. 7-én. — Kétszery Józsefné veterán színésznő, 62 éves korában, február 17-én. — Kerek es Sámuliné szül. Pajna Nina, ki a színészet pártolásának lett áldozata, életének 28-ik évében, febr. 28-án. — Ujhelyi Mari, családi nevén Hudák Maria, tehetséges színésznő, március 12-én, élte 42-ik évében. — Tar Csátár (Zsadányi Lajos), a hatvanas években mint népsziműnekes működött a vidéken, márc. 15-én; 47 évet élt. — Murányi Lajos színész, március hó végén. — Bulyovszky Gyula, kedvelt író, a színészegyesület központi igazgatótanács volt tagja, ki a nyugdíj-alapra ezer forintot hagyományozott, april 17-én. — Tománocz József színész, május 20-án. — Halmi Ferenc, a budapesti nemzeti színház közkezdveltségű tagja, június 2-án, 33 éves korában. — Csoma János színész, életének 24-ik évében június hó elején. — Virágháti Lajosné szül. Grimm Lilla segédszínésznő május 24-én, élte 42-ik évében. — Aradi Geróné szül. Bainville Emilia, ki férjének egyik támasza, hű kísérője, öröme s bujának megosztója volt, 27 éves korában szept. 17-én. — Láng Irma ismert színésznő, aug. 29-én. — Tolnay (Tájte) Gyula volt színész és rövid ideig igazgató, október hóban. — Derzsi (Farkas) Irma karnó, november 15-én. — Bokody Gizuska, szép reményekre jogosító kis művésznő, decz. 16-án, hat és fél éves korában. — Tirnovai Gyuláné, decz. hó végén. Legyen könnyű a föld halmvaik felett!

Pályázati felhívás.

Debreczen sz. kir. város tulajdonát képező állandó színház kezelésére, a jövő 1884-ik évi június hó 1-5-ig napjától az 1887-ik évi május hó utolsó napjáig terjedő három évre pályázat hirdetetik, annak megemlitése mellett, miszerint csak azon sziniszagatók pályázhatnak, kik sziniszagatói engedélylyel bírnak, s jelenleg is, mint igazgatók, ünyleg működnek; s tartoznak eddigi működéseikről szóló bizonyítványaikat, az általuk jelenleg működött színtársulat tagjainak névsorát és az előadott darabok jegyzékét pályakérvényükhöz csa-

tolni, s megemlíteni, hogy milyen válfajú darabok előadására vállalkoznak.

Hasonlóképen tartoznak tízezer forint értékű biztosítékot akár készpénzben, ingó vagy ingatlan vagyonokban, akár jó hitelű értékpapirokban adni, s a pályázat zárt hatánapjául a jövő 1884-ik évi január hó 15-ike lévén kifizetve, tartoznak addig pályázati kérvényüket felszerelve, a polgármesteri hivatalhoz beadni.

A szerződés feltételei a számvevői hivatalnál megtekinthetők.

Kelt Debreczen sz. kir. város tanácsának 1883. évi december hó 14-én tartott üléséből.

Reizl Lajos.
jegyző.

Vidéki hírek.

— Lapunk máj száma, a karácsonyi ünnepek miatt, csak félven jelenhetett meg.

— Lapunk járatói közül még számosan vannak hátralekban a lap árával, egész tisztelettel kérjük tehát őket a **hátralekoknak mielőbbi szíves kiegyenlítésére**, hogy ez év végével a lap kiadási ügyeit mi is rendezhessük. Mert az ránk nézve nem előny, ha tömeges megrendeléseket tesznek lapunkra, de az előfizetési pénzeket még hónapok multával sem küldik be. Ez roppant nagy hátrány ránk nézve. Igéretekkkel, biztatásokkal pedig lapot nem lehet fenntartani. E kijelentésünk egyes színész urakon kívül, leginkább azon tisztelt szinigazgató uraknak szól, kik szívesek voltak tagjaiktól lapunk részére levonni az előfizetési díjat és hozzánk még mai napig sem küldötték be. Kérjük tehát az **előfizetések mielőbbi megújítását, valamint az eddigi hátralek szíves beküldését legkésőbb január 4-ikéig**. — Azon t. előfizetőink, a kiknek előfizetése e hó végével lejár, lapunk mely számában egy posta utalványt kaptak, mely kellekig kitöltve, az előfizetés megújítására legjobban alkalmazható.

— **Boldog újév!** Ismét egy évet adunk át egy nap múlva a történelem igazságos birájának végbucsat mondunk örökre az 1883-nak, s kűszöben állunk egy újnak. Ki tudná azt megmondani, hogy mit rejt méhében az 1884-ik év, örömet-e vagy bánatot? . . . Telve kecsgetelő reményvel, bizalommal nézünk eléje, vajha ne családunk benne! Ez év folyamán kevés örömrünk, de annál több aggodalmunk és szomorúságunk volt. Ohajtnék, hogy az újév mindezeket kárpótolja. Ez alkalomból ószinte szívvel kívánunk t. olvasóink- és munkatársainknak sok szerencsét, megelégedést, békés egyetértést és a legboldogabb újévet!

— **A marosvásárhelyi szintársulat helyzete.** Szomorú dolgok történnék Maros-Vásárhelyt; a milyen jól indult kezdetben a szinpartolás, most annyira csökkent és ennek csakis Szilágyi Béla szinigazgató az oka. Az ottani helyzet illusztrálásul minden megjegyzés nélkül átvesszük az ottani „Figyelő” következő sorait: — A marosvásárhelyi szinügy rendezése és egy „szinügy gyamolító egyelet” létrehozása minél előbb, égető szükségé vált. Bizonyítja ezt azon anarchia és veszeley, a melyben a Szilágyi Béla igazgatása alatti 54 tagból álló nagy szintársulat jelenleg forog. A szintársulat egyike a vidék legnagyobb szintársulatainak és még sines jól szervezte. Némely szerepkörök 4—5 személyesít is jut; míg más szerepkör teljesen betöltetlen. Az igazgatónak se könyvtára, se ruhátára nincsen. A meglehetősen gyarló díszleteket az iparos műkedvelőktől, az elavult ódi könyvtárt és ruhátartó társulat egyik tagjától Hubaitól tartja berben. Ritkán kerül egy-egy újdonság színre, de igen-igen sok ócskaság; elavult rémdráma és „Fehér lilium”-féle ferezmé. — A közönség pártfogása ellen, ezeknek dacára, alapos panasz még sem lehet. A havi kiadás 2000 fitra meg amely nines arányban egy 12 ezer lakosú város, s meg kevesebbe a teljesen töképenz nélküli szinigazgató anyagi erejével, a ki minden alap hiányában terno-t akart csinálni és elszámitotta magát. E körülmény miatt a tagokat az elszámolások pénz helyett papiros utalványokkal fizeti ki, a mire a zálogházban se adnak meg egy fagarast se. — A szintársulat nem kapván meg fizetését, a központi igazgató tanáchoz felírt, tanaesot és orvoslást kérve és a fizetés biztosítására — ruhát és könyvtár hiányában — napi pénzártra foglalást kért és nyert a helyi városi tanaesot, sőt gondnokot is kérte a pénztár ellenőrzésére, mely kérsüknek Szabó István aljegyző személyében gondnok küldetvéen ki, szintén hely adottot.

— **Székesfehérváron** Bérczy Ödön jutalmjátéka szépen sikerült. „Falu rossza” adatott. Göndör Sándort a jutalmazott játszta, nagyon szép felfogással. A kaptos bús parasztleány lelki állapotát, — írja a „Fehérvári Híradó” — kinek lelkeben az érzelmek annyi meg annyi változata csapong, Bérczy igazi művészettel színezte. Elmondhatjuk, habár az anyagi siker nem is elégíti ki jutalmazandó várakozását, az erkölcsi siker annál inkább kielégítheti őt. Bácsné Finum Rózsit természetes elevenséggel, kedvesen játszta. Békésy Róza mely érzéssel, mely tanulmányon alapuló alakítással játszta Boriskát.

— „Reif-Reiflingen”, Moser mulattató 5 felvonásos vígjátéka, mely a „Hadjarat a békeben” című kassza darab folytatása, s melyről tettünk már egy ízben említést, Baján került először színre, a hol a fordító, Lovárdy Alajos főgymnáziumi tanár lakik. A darabról, a „Bajai Figyelő” így nyilatkozik: „A mű nem lép fel nagyobb igényekkel; van benne egy pár tőrülmentest jő alak, mulatságos helyzetek, ügyes jelenetezés, eleven párbeszéd; de ezek éppen elegendők, hogy a publikum egy estét kacagással töltöns el, s mikor hazamegy a színházból, azt mondja: Jól mulattunk. — A fordításról a legnagyobb elismeréssel kell megemlékeznünk. Nemszak zamatos magyarságn, hanem teljesen visszaadja, sőt helyenként felül is mulja az eredeti könnyedségét, folyékony-

ságát.” — Az előadás elég jól sikerült, Balog Alajos társulatának tagjai legjobb igyekezetüket fejtették ki, melyért megérdemelt tetszést arattak.

— **Pécsett** legközelebb „Százszalomb” adatott. A mi az előadást illeti, — írja a „Pécsi Figyelő” — erre nézve megelégedéssel mondhatjuk, hogy a szereplők nagy igyekezetet fejtettek ki és dicséretesen megállták helyüket. Első helyen Tóth Antall (Pitlé Máté) említjük meg, ki nem hiába hangoztatta oly sokszor, hogy: „Benne volt! . . . csakugyan oly nagyon beleképzelt, beleélté magát szerepébe, hogy tökéletesen — benne volt! — Pajor Emilia (ozv. Horváthné) jenen csinosan énekelte és ügyesen játszott. — Arányiné a pityergő kis Pannit, annyi kedvességgel és művészi találegonysággal játszotta, hogy e kicsi, de annyira rokokos-szerűen szerepet, jobb alakításban alig képzelhetjük. Arányi (Czikornya) és Boránd (Daru) oly tőrülmentest két jó falusi atyafit produkáltak, mint a minőt ritkán láthatni a szinpadon. — A karugy javára operette egyveleg adatott. Felvonás közt Boránd Gyula „Egy kőrsta keservei” című magán-jelenetét a közönség megtapsolta. — Aradi Emilia esütőrtöki jutalmjátékára a „Szevillai borbély” volt kifizetve.

— **Kőmives Imre és Sütkey V. Jenő** operette és népszimű (?) daltársulata Székesfehérváron előadásokat tartott. Tekintve, hogy ott rendes szintársulat is működik, talán alkalmazásba lehetett volna venni, a kongresszus ide vonatkozó határozata értelmében kiadott miniszteri rendelet azon részét, mely nem engedi, hogy rendes szintársulat allomáshelyén átutazó daltársulat is tartasson előadásokat.

— **Jakab Lajos** szinigazgató 23 évi színészkedésének emlékére, e hó 27-én „Bánk-bán”-ban fellépett. Az előadásról jövőre írunk.

— **Marosvásárhelyen** Gálosiné Bussai Clarisse jutalmjátékául „A tűsök” került színre. Jutalmazottat a közönség zajos ovációkkal s koszorúval fogadta s élénk tetszésnyilvánítások közt nézte végig „Fanchon” személyesítését, melyben Gálosiné kiváló képességet ezuttal is fényesen bebizonyította. Az előadás sikeréből nagy osztályrész illeti Kremer Sándort és Hatvanit, kik esmerésre méltó játékkal kiváló élvezetet nyújtottak. — Igen élvezetes előadásban került színre a „Rózs királyné” Hubai Gusztáv jutalmjátékául, mely össze volt kötve 38 éves színésztének jubileumával. Az első felvonás előtt az összes személyzet környezetében Tóth Jenő üdvözölte a veterán pályatársat, átnyújtván neki a szeretet, érdem és elismerés babérkoszoruját. Hubai mélyen megindulva a gyöngéd figyelem által, el-elfuló hangon mondott köszönetet a kitüntetésért, melyben őt az ifjabb nemzedék tisztelte. Hubai szavai után egy percre bekövetkezett néma csendet — mint a „M. V.” írja — a közönség riadó-tapsa szakította meg, mintegy a maga részéről is leróván az érdemekben megöszült színész iránti kegyelet adóját. Hubai Tönc Mihály szerepét játszotta, azzal a routinnal, mely minden játékát kiválóan jellemzi.

— **Bokodi Gizuska halálára** Boross Mihály, a „Fehérvári Híradó” érdemduis szerkesztője, a következő hangulatjeljes epigrammot írta:

Éghől küldtek alá, hogy szellemi kincseid oszt szót,
És osztad pazarul s élvezte ifju s öreg,
Angyalok ezt látván, megirigyelék földtől az életet,
S hogy csak övöké légy, visszakivántak oda.
Fájdalmunk óriás, sirunk, de vigasra okunk van,
A mi Gízánk nélkül ninesen az égben öröm,
Thália templomból csillagpalotába repültél,
Homlokodon koszorud isteni kéz adomány!

— **Kassán** „Traviata” opera, mely december 27-én Németh János javára hozottot színre, nagy tetszésben részesült. A szereplőkről általánvéve a legnagyobb elismeréssel szólhatunk. Erdélyi Marietta legnagyobb méltósággal, bámulatremelő fényes öltözkeivel is magára vonta a figyelmet. Németh János teljesen hangjánál volt s bravourral megfelelt szerepének. Veressné, Veress, Sz. Németh, Hegedűs és Szép János szintén sok tapsot kaptak. Az operát szombaton ismételték.

— **A marosvásárhelyi színház**-alap javára decz. 29-én, Sándor Kálmán indítványára és kezdeményezésére, a „Transsylvania” disztermében házias jellegű tanácselőrendeztetett, 1 frt beléptidíjjal.

— **Kérjük** lapunk t. olvasóit és barátait, a kiknek birtokában meg volna még lapunk folyó 1883. évi 27-ik száma, a benne közlött regényrészlettel együtt és a lapszámokat bekötés végett nem tartják meg, szíveskedjenek a 27-ik számot keresztükötés alatt hozzánk beküldeni. Ezen szíveségükért viszont szíveséggel szolgálunk.

Szerkesztői üzenet.

— Azon t. ajánlkozókknak, a kik december 16-ikától, szerződötés eszközése végett fölkerestek minket, szolgáljon megnyugtásukra, hogy ügyeikben intőzkedünk, s mihiely kedvező választ kapunk valamelyik igazgató urtól, az eredményről azonnal értesítendjük az illetőket.

Ajánlkozások.

— Rögtön mehetnek. —

Operette (spielparthie) népszimű és szubrett énekesnő. vendégszereplésre, nagyobb és középrendű társulatokhoz. — Fialat hőső, drámai

szende és társalgási. — Sugonő, férje festő. — Drámai szende, társalgási és hőső. — Segéd-színész, kardalnok bass II. — Drámai szende, társalgási és naiv, férje jellem és szerelmes. Külön is szerződnek, vagy vendégszerepekre. — Operette tenor és komikus, neje naiv és szubrette. — Társalgási és nyelves anya, operettben is részt vesz; férje másod népsziműnekes és operette tenor. — Karmester. — Fialat hőső és társalgási.

Keresünk.

Középrendű társulathoz: egy nőtlen népszimű énekest, ki operettben is játszik.

Daltársulatokhoz: segédszínészeket és színésznőket, a kikre szerepeket is lehet bízni, továbbá énekesnőket fellépti díjakra.

Figyelmeztetés.

I.

A töteles összegre rugó, künn levő lap-hátralekók miatt elhatároztuk, hogy miután az utófizetők folytonos nyilvántartása sok időbe és nagy fáradságba kerül, ezenkívül a kezelést is föltötte megnehezíti, ezen okonál fogva 1884-ik évi január 6-tól kezdve, — minden kivétel és személyválogatás nélkül — csak azoknak küldjük meg a „Szinészeti Közlöny”-t, a kiknek előfizetési illetéke 1884. január 4-ig tényleg beérkeztek. A jövő évben a legjobb akarat mellett sem hitelezhetjük a lapot senkinek. Ezt azért jelenjük ki, hogy ha olvasóink közül valaki az előfizetés be nem küldése miatt lapot netalan nem kapna, tudhassa magát tájékozni és minket se vádolhasson szemrehányással és figyelmetlenséggel. — A kiuek anyagi körülményei netalan nem engednek az 1 frt 50 kr. 1/4 évi előfizetést egyszerre befizetni, az sziveskedjék minden hónap elején előtér 50 krt beküldeni, ennyit néha haszontalanabb dolgokra is elkölt.

Tisztelettel figyelmeztetjük és kérjük tehát az illetőket, hogy az előfizetést a kitűzött napig beküldeni méltóztassanak, nehogy lapunk szétküldésében fennakadás álljon be.

A kiadó hivatal.

II.

A tavaszi szerződötésekre vonatkozó felhívásunkat, jövő számunkban tesszük közzé, sezzel egyuttal megkezdjük a szerződötések közvetítését is.

III.

Figyelmeztetjük azon t. előfizetőinket, kik ez évnegyed folyamán lapunkban megjelent „Magyar színészek életrajzai” című füzetet gyűjtötték, hogy ha netalan a műből valamely rész elhanyagott vagy elveszett volna, szíveskedjenek az oldalszámokat jelezve, erről bennünket értesíteni s a mennyiben ezekkel rendelkezünk, minden díj nélkül utánpótoljuk.

A szerkesztőség.

HIRDETÉSEK

A BRANDT-féle svájczli labdacok.

Jó tanács.

Mindazoknak, kik különösen üő életmódjuk folytán vértorlódásra, kólikára, székrekedésre stb. hajlandók, szükséges volna, hogy Brandt R-féle svájczli labdacok nélkül, melyek előkelő orvosi tekintélyek nyilatkozatai szerint gyorsan s biztosan hatnak — soha se legyenek. E hasznos házi gyógyszer minden gyógyszerteráiban megszerezhető 70 krtért egy dobozzal. Valódiságuk mellett bizonyít a doboz czimlapján levő fehér kereszt vörös mezőben s Brandt R. gyógyszerész névalírása. 5—19

LEGJOBB
SZIVARKA-PAPIR

18—22

LE HOUBLON

francia gyartmány.

Az utánzástól óvakodni kell!!!

Ezen szivarkapapir csak akkor valódi, ha minden lap

LE HOUBLON bélyeggel és minden Carton az alábbi védés és árujeggyel van ellátva.

Rowley & Henry
Prop^{re} du Brevet

CAWLEY & HENRY, allédroje 1 fabricant, PARIS